

Когато стигнаха долу на завоя, Здравко се спрѣ и изви глава. Боже, какъ блестѣше сега — като сребърна — цѣлата опустѣла пързалка! Месецътъ бѣ изгрѣлъ. Нѣмаше жива душа наоколо. Но не: какво е това тамъ горе — на самия върхъ. То расте-расте, и бързо иде насамъ, като голѣмъ свѣтълъ облакъ? А-аха! Та това било пакъ шейна. Навѣрно закѣснѣла, последня! Ето тя иде все по-близу и по-близу — расте. Тя

е съ звънци, съ лампички. Но каква е чудна! Нѣма такива други. Голѣма, бѣла, цѣла лодка, не шейна. Звънчетата пѣятъ като малки камбани. Какви хубави фенерчета! Сякашъ свѣщи, като тия дето палятъ по елхитѣ! И вжтрѣ — никой! Само едно малко-малко момченце, колкото Здравко, но цѣло облѣчено въ бѣло и усмихнато. Изведнажъ, чудесната шейна спрѣ до малкия вестникопродавачъ, и детето отвжтрѣ му извика:

— Хайде, качвай се по-скоро, де! Ела да се повозимъ!

Здравко не смѣе. Той не вѣрва, че викатъ него.

— По-скоро, по-скоро, де! Нали виждашъ, че ида за тебе? Качвай се!

Безъ да се помни отъ радостъ, Здравко се качва вжтрѣ. Изведнажъ — и студътъ и умората му изчезватъ. А чудесната шейна се обръща сама. Безъ нѣкой да я тегли, тя трѣгва нагоре по стрѣмнината. Звънчетата